

Formanden: Uden at kunne give nogen autentisk Gjentagelse af de Ord, der saaldt, er jeg dog maaske i Stand til nogenlunde nøiagtig at kunne gengive de Ytringer, der kom fra den høitærede Justitsminister. Saavidt jeg opfattede det, gif de ud paa, at saafremt der efter de Udtalelser, som han vilde indhente fra sin Sagtyndige, wiste sig for ham nogen Udigt til, at det tilstgæde Resultat med en Sags Anlæggelse vilde kunne komme tilstede, saa vilde han foretage Sags Anlæggelse; i modsat Fald, derimod ikke.

Berg: Jeg skal forlade dette Spørgsmaal, og jeg vil da som Udgangspunkt slutte mig til en Bemærkning, som isaldt fra det ærede Medlem for Hist. og Ant. 4de Valgfreds (Schjorring). Det ærede Medlem udtalte, at det forekom ham høist besynderligt om det just ikke var Udtryk kene, isaa dog Tanken — at man i saadanne Tilfælde skal føle sig beroliget ved Vedkommendes egen Erklæring i deres egen Sag; thi den Sag, der her omhandles, gjælder ikke blot afbøde Herredsfoged Bjørnsen, men den gjælder Amtmand Wedel og vedkommende Departementschef; nu har man indhentet disse Mænds Erklæringer, og efter dem er der Intet at foretage; de vidne i deres egen Sag, og erklære, at de ere feilfri, og saa siger man: de ere feilfri. Det er ikke den Fremgangsmaade, man skal bruge lige over for Mistante, om Mangel paa rigtig Embedsførelse; der foreligger Mistante om en Forsømmelse, og da forlanger man andre Beviser end Vedkommendes egen Erklæring. Saaledes gaar man i Almindelighed tilværks imod Statsborgere, og dette maa man ogsaa gjøre her; thi jeg tror dog, at vi mere og mere maa stræbe efter at komme hen til, at Alle ere lige for Loven; jeg siger: stræbe at komme hen til, at Alle ere lige for Loven; thi jeg veed nok, vi komme ikke saa hurtigt derved til, men stræbe derefter skulle vi dog; og det er min Dørbemærkning, at Embedsmændene selv i Almindelighed ønske Saadant, og ogsaa selv ere bedst tjente dermed. Vi maa altsaa gaa ud fra, hvad der blev anført af det ærede Medlem fra Moss, at Udvalget har substaendig Ret, naar det her forlanger en anden Undersøgelse; og ikke kan blive staaende ved en Erklæring fra de i selve Sagen Interesserede, og fra selve den offentlige Mening. Anklag, de og delvis Medskyldige i Resultatet. I denne Anledning kommer derhos følgende Spørgsmaal i Betragtning: Er denne Erklæring af en saadan Beskaffenhed, at den kan give os den fornødne Beroligelse? Indeholder den Bidnesbyrd om, at der aldeles Intet har været for Kontrolen at foretage, eller at det har været umuligt at foretage de fornødne Skridt for at komme til denne Undersøgelse, hvis Udblivelse nu foranlediger Statskassen til at betale et saa stort Beløb? Dette Sidste er vel ingenlunde det vigtigste — skjøndt det kan have meget betydelige

Følger; men hvad der er vigtigere, er, at i saadanne Tilfælde spørges selvfølgelig i høi Grad den Tilid, som Borgerne maa have, og som jeg er overbevist om, de i Almindelighed med Nette kunne have til vor Embedsstand, hvorfor jeg tror, at Embedsstanden og Justitsministeren, som er de juridiske Embedsmænds rette Foresatte, helst maa ønske, at denne Sag bliver undersøgt tilbunds i dens yderste Forgøring. Spørgsmaalet er nu altsaa med Hensyn til denne Erklæring: Er den saaledes, at den kan berolige os? Jeg har atter og atter læst den; men ikke kunnet faae det ud, og jeg begriber ikke, hvorledes en Erklæring fra den, som efter Loven maa staa, som medskyldig, indtil det er bevist, at han ikke er skyldig, kan tages for gode Varer. Af Side 19 i Betænkningen ses, at der var Noget i Veien, baade i 1866, 1867 og 1868, og ligeledes i 1870; der var altsaa 1, 2, 3 og 4 Udsættelser af mere eller mindre Betydning, men dog altid af nogen Betydning, Endelig finder man paa Side 20 omtalt, at Vedkommende i Almindelighed var langsom i Behandlingen af Sager, der havde en særegen Betydning for en rigtig Kasse- og Regnskabsføring, og at der en enkelt Gang af Justitsministeriet er givet ham en Trettesættelse for adskillige Foresættelser og Uordener, og endvidere siges, der, at der af og til blev forefundet Uordener i hans Bogførelse, og at han ved Kasseeftersynene aldrig foreviste en til Bøgerne nøiagtig svarende Beholdning, men altid for mange Penge. Men tage vi nu Loven af 1840 for os, saa staa der i dennes § 18 et Forbud imod at sammenblande Kassens Midler med andre, og om det Utilstedelige i at blande dem med egne Midler. Nu har denne Embedsmand hele sin Embedstid ved alle Eftersyn af Kassen overtraadt en bestemt Paragraf i den nævnte Anordning, som Kassekontrolløren skulde have fordret holdt efterrettelig; men desuagtet siger man, at der aldrig var Anledning til at tage disse Forhold nærmere i Eftersyn. Jeg forstaa ikke dette Sprog; thi denne ene Paragraf maa være lige saa gyldig som de andre, og Enhver kan forstaa, hvad Paragrafens Mening er. Jeg paastaar derfor, indtil det bliver nærmere bevist, at vedkommende Kontrollører ere Bjørnsens Medskyldige, og det er ikke godt forud at sige, om ikke en Dom vil vise, at de blive medansvarlige. Jeg er ingenlunde i Stand til at udtale det Modsatte, og jeg beklager for Ørigt, at Jurister ville kunne udtale noget Saadant; det staa tydeligt og klart nok, at hver Gang vedkommende Kontrollører have efterset hans Bogføring, har der fundet Overtrædelse Sted af en bestemt Paragraf i Kasseanordningen, uden at man har rørt sig af Stedet for at forhindre det. Det hedder endvidere i Departementschefens Indstilling, at Bjørnsen var uordenlig saavel i Førelsen af sine Embedsregnskaber, og Kassebøger som i Førelsen af sine egne private Regnskabsbø-